

Sygn. akt VI U 284/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Sałacińska

Protokolant: protokolant sądowy Lena Fremmel

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy T. C. (1)

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania T. C. (1)

od decyzji (...)w W. z dnia (...)znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia (...) znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu T. C. (2) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20 kwietnia 2016r. do 1 maja 2016r.;

II. zasądza od (...) w W.

na rzecz odwołującego T. C. (1) kwotę 360 zł. (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: VI U 284/16

UZASADNIENIE

Odwołujący T. C. (1), reprezentowany przez r. pr. P. R. wniósł pismem z dnia 2 czerwca 2016 r. odwołanie od decyzji (...) w W. z dnia (...), znak: (...) odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego od dnia 20.04.2016 r. do dnia 15.05.2016 r. Odwołujący wniósł również o zasądzenie od (...)kosztów procesu na jego rzecz, w tym również kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania odwołujący się podniósł, że organ rentowy wydając decyzję w sprawie oparł się na błędnym orzeczeniu lekarza orzecznika (...), w którym stwierdził on, że z dniem 19.04.2016 r. u odwołującego ustąpiła niezdolność do pracy. Takie stwierdzenie lekarza orzecznika (...) miało zdaniem odwołującego wynikać z jego nieznanomości specyfiki pracy odwołującego oraz wskazań lekarza prowadzącego odwołującego odnośnie jego dalszego leczenia.

(odwołanie z dn. 02.06.2016 r. – k. 1 – 7)

W odpowiedzi na odwołanie, wydanej przez (...) dnia 5 lipca 2016 r. (data prezentaty), organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia (...)

Uzasadniając swoje stanowisko, organ rentowy wskazał, że wydając decyzję w przedmiotowej sprawie oparł się na wnioskach z kontroli zasadności wystawienia zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy odwołującego, wydanego na okres 21.03.2016 r. do 15.05.2016 r. Lekarz orzecznik (...) w orzeczeniu z dnia 19.04.2016 r. stwierdził, że odwołujący nie jest dłużej niezdolny do pracy, co dało organowi rentowemu podstawę do wydania przedmiotowej decyzji w sprawie. Organ rentowy ocenił również, że odwołanie wniesione przez odwołującego nie wnosi do sprawy żadnych nowych okoliczności mogących mieć wpływ na zmianę wydanej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie z dn. 05.07.2016 r. – k. 22 – 23)

Na rozprawie z dnia 26 stycznia 2018 r. pełnomocnik odwołującego wniósł w jego imieniu o przyznanie zasiłku chorobowego na rzecz odwołującego za okres od 20.04.2016 r. do 01.05.2016 r., zmieniając w ten sposób treść żądania odwołującego.

(wniosek pełnomocnika odwołującego na rozprawie z dn. 26.01.2018 r. – od

00:00:48 do 00:01:53)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący T. C. (1) prowadzi od dnia 08.04.2009 r. działalność gospodarczą pod firmą (...). Siedziba firmy znajduje się w miejscowości W. w powiecie (...).

(wydruk z (...) firmy (...) – k. 19)

Firma (...) zajmuje się wykonywaniem instalacji elektrycznych takich jak: systemy alarmowe, telewizja informacyjna, kontrola dostępu, konserwacja systemów. Do zakresu usług oferowanych przez tę firmę należy w szczególności montaż systemów alarmowych i monitoringu, okablowanie budynków, profesjonalne doradztwo, montaż instalacji odnośnie systemów sygnalizacji włamania i napadu, kontroli czasu pracy, montaż domofonów cyfrowych i analogowych, konserwacja, systemy zliczające klientów w postaci bramek zliczających, system zliczenia klientów (...), system kontroli dostępu, montaż szlabanów parkingowych oraz karty drogowe.

(wydruk ze strony internetowej (...) k. 20)

Odwołujący przeżył złamanie (zgniecenie) guzka większego kości ramiennej lewej. Rozpoznano u niego również uszkodzenie stożka rotatorów barku lewego, uszkodzenie kompleksu torebkowo – więzadłowego warstwy głębokiej ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego z drobnymi fragmentami kostnymi, uszkodzenie ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia – uszkodzenie troczków tylnych. Odwołujący przebywał z tego tytułu w szpitalu w okresie od 02.11.2015 r. do 03.11.2015 r. Odwołującemu zalecono unieruchomienie w ortezie, ćwiczenia odwodzące, ćwiczenie czynne stawu łokciowego i nadgarstka, rehabilitację czynną od 6 tygodnia po operacji oraz ćwiczenia rozciągające przez zgięcie, tylko do granicy bólu.

(karta informacyjna z dn. 03.11.2015 r.)

Dnia 02.11.2015 r. odwołujący przeżył operację, podczas której przeprowadzono artroskopię lewego barku, rekonstrukcję uszkodzenia stożka rotatorów, szycie ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego oraz tenodezę bicepsa. Zgodnie ze wskazaniem lekarza prowadzącego po wykonaniu zabiegu operacyjnego odwołujący nie mógł być skierowany na rehabilitację przez okres 6 miesięcy od dnia zabiegu.

(zaświadczenie lekarskie z 15.02.2016 r. – k. 12)

Podczas wizyty lekarskiej odwołującego u dr n. med. B. K., specjalisty ortopedy traumatologa, w dniu 25.03.2016 r. u odwołującego stwierdzono lekkie poprawę stanu zdrowia, odwołujący wskazał, że odczuwa mniejsze dolegliwości niż przed operacją oraz stopniowo odzyskuje ruchomość. Badanie wykazało zakres ruchu 120/90/20, utrzymujące się

cechy barku zamrożonego, jak również wygojenie struktur. Lekarz prowadzący wskazał, że odwołujący znajduje się obecnie w okresie rehabilitacji, zalecił aktywność tylko do granicy bólu oraz bardzo delikatne ćwiczenia rozciągające. Lekarz przeprowadzający badanie wskazał również, że ostateczny wynik leczenia będzie mógł zostać właściwie oceniony po upływie 9 - 12 miesięcy od operacji. Odwołującemu przedłużono zwolnienie lekarskie od 21.03.2016r. do 15.05.2016 r.

(zaświadczenie lekarskie z dn. 25.03.2016 r. – k. 14 – 16)

Dnia 19.04.2016 r. lekarz orzecznik (...) wydał po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującego oraz po analizie przedstawionej dokumentacji medycznej orzeczenie, w którym orzekł, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Lekarz orzecznik stwierdził ponadto w swym piśmie, że kontrolowane zaświadczenie o niezdolności do pracy odwołującego w okresie od 21.03.2016 r. do 15.05.2016 r. jest nieprawidłowe oraz ustalił datę ustania niezdolności do pracy na 19.04.2016 r.

(orzeczenie z dn. 19.04.2016 r. – k. 9 – 10; akta odszkodowawcze organu

rentowego)

W dniu (...). (...) w W., inspektorat w W. wydał w niniejszej sprawie decyzję, w której odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20.04.2016 r. do 15.05.2016 r. Decyzja ta została oparta przez organ rentowy na kontroli zaświadczenia lekarskiego wystawionego odwołującemu, w którym lekarz prowadzący orzekł o niezdolności do pracy odwołującego w dniach od 21.03.2016 r. do 15.05.2016 r. Lekarz orzecznik (...) w orzeczeniu wydanym dnia 19.04.2016 r. po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania orzekł, że niezdolność do pracy odwołującego ustala z dniem 19.04.2016 r., co spowodowało nieważność wydanego odwołującemu zaświadczenia lekarskiego od tej daty.

(decyzja (...) z dn. (...) – akta odszkodowawcze organu rentowego)

Odwołujący skonsultował swój stan zdrowia u specjalisty ortopedy traumatologa D. O.. Podczas wizyty odwołującego w dniu 04.05.2016 r. lekarz rozpoznał u niego stan po złamaniu guzka większego kości ramiennej lewej, zerwanie ścięgna miejsca nadgrzebieniowego, uszkodzenie troczka ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego . Ponadto rozpoznano stan po rekonstrukcji ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego i tenodezę ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego. Lekarz stwierdził, że odwołujący nie kwalifikuje się do pracy oraz wymaga rehabilitacji.

(zaświadczenie lekarskie z dn. 04.05.2016 r. – k. 17 – 18)

Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii lek. K. K. (1) w sporządzonej przez siebie pisemnej opinii lekarskiej na podstawie znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej oraz po przeprowadzeniu w dniu 21.11.2016 r. badania odwołującego orzekł, że odwołujący był niezdolny do pracy w okresie od 19.04.2016 r. do 15.05.2016 r. Biegły stwierdził u odwołującego stan po urazie lewego stawu barkowego ze złamaniem guzka większego kości ramiennej, uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego i głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia, po zabiegu artroskopowym. Biegły zawarł w swojej opinii, że na dzień badania funkcja lewego stawu barkowego ma lepsze zakresy ruchomości i mniejsze dolegliwości bólowe stawu niż przed operacją. W badaniu przeprowadzonym przez biegłego stwierdzono, że na dzień badania blizny pooperacyjne są zagojone, zakresy odwodzenia i zgięcia lewego stawu barkowego są prawidłowe, występuje ograniczenie rotacji wewnętrznej do ok. 70° (po prawej stronie powyżej 90°), nie stwierdzono niedowładów na obwodzie lewej kończyny górnej. Odwołujący na dzień przeprowadzania badania powrócił już do pracy zarobkowej.

We wnioskach ze swojej opinii biegły jednoznacznie nie zgodził się z decyzją lekarza orzecznika (...) z dnia 19.04.2016 r. Biegły wskazał, że anulowanie zwolnienia lekarskiego odwołującemu przez organ rentowy w okresie od 19.04.2016 r. do 15.05.2016 r. nie miało żadnego uzasadnienia i nie zostało poparte żadnym badaniem lekarskim zapisanym przez lekarza orzecznika (...). Ponadto orzeczenie lekarza orzecznika (...) z dnia 19.04.2016 r. stoi w sprzeczności z

określonymi zasadami postępowania usprawniającego po artroskopii lewego stawu barkowego oraz nakazanego po takim zabiegu okresu niezdolności do pracy. Biegły przytoczył również, że podczas wizyty odwołującego w Poradni Ortopedycznej w dniu 25.03.2016 r. funkcja jego lewego stawu barkowego była określona jako zła i w opinii biegłego nie mogła się poprawić w ciągu miesiąca od badania na tyle, aby mówić o ustaniu niezdolności do pracy odwołującego. Biegły wskazał, że dla stwierdzenia faktycznej niezdolności do pracy u badanego decydujące znaczenie ma opinia lekarza prowadzącego jego leczenie.

(opinia biegłego K. K. – k. 30 – 32 verte)

Organ rentowy ustosunkował się do wydanej w sprawie opinii biegłego, przesyłając razem z pismem procesowym z dnia 23.01.2017 r. (data prezentaty) opinię lekarską Głównego Lekarza Orzecznika (...) z dnia 19.01.2017 r. Główny Lekarz Orzecznik (...) w wydanej przez siebie opinii lekarskiej kategorycznie nie zgodził się z wydaną w sprawie opinią biegłego ortopedy oraz wniósł o powołanie innego biegłego ortopedy. Uzasadniając swoje stanowisko Główny Lekarz Orzecznik (...) podał, że w sprawach o kontrolę (...) i ewentualnym uznaniu ubezpieczonych za zdolnych do pracy decydujące znaczenie ma przeprowadzenie bezpośredniego badania przez lekarza orzecznika (...) i wnioski z niego wynikające. Główny Lekarz Orzecznik (...) wskazał również, że badanie odwołującego w dniu 19.04.2016 r. było przeprowadzone przez lekarza orzecznika – specjalistę ortopedę z wieloletnim doświadczeniem zawodowym, badanie zaś było przeprowadzone w sposób szczegółowy. Te okoliczności podkreślają wiarygodność orzeczenia lekarza orzecznika (...) z dnia 19.04.2016 r. Główny Lekarz Orzecznik (...) dołączył do swojej opinii wydruk pełnego badania lekarskiego odwołującego z dnia 19.04.2016 r., włącznie z kartą pomiarową narządu ruchu z dnia 19.04.2016 r. W podsumowaniu opinii z dnia 19.04.2016 r. lekarz orzecznik (...) określił, że odwołujący jest obecnie zdolny do pracy, w badaniu nie stwierdzono upośledzenia sprawności organizmu stopniu będącym przeciwwskazaniem do pracy, brak obrzęku oraz zniekształceń w lewym barku, palpacyjnie nie stwierdzono bolesności, nieznaczne ograniczenie rotacji wewnętrznej, chwyt ręki lewej jest wydolny.

W związku z wydaną opinią przez Głównego Lekarza Orzecznika (...) organ rentowy wniósł w piśmie z dnia 23.01.2017 r. (data prezentaty) o powołanie innego biegłego ortopedy.

(pismo procesowe (...) z dn. 23.01.2017 r. – k. 43;

opinia lekarska (...) z dn. 19.01.2017 r. – k. 44;

wydruk opinii (...) z dn. 19.04.2017 r. – k. 45)

Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii lek. K. K. (1) w wykonaniu postanowienia Sądu z dnia 24.01.2017 r. odniósł się do zarzutów zawartych w piśmie procesowym organu rentowego z dnia 23.01.2017 r. Biegły podtrzymał swoje stanowisko w którym określił, że odwołujący był niezdolny do pracy w okresie od 19.04.2016 r. do 15.05.2016 r. Odpowiadając na zarzuty organu rentowego zawarte w piśmie procesowym z dnia 23.01.2017r. biegły wskazał, że wydruki opinii lekarskiej z dnia 19.04.2016 r. oraz karty pomiarowej narządu ruchu nie zostały opatrzone podpisem oraz pieczętką lekarza orzecznika (...), jak również na opinii lekarskiej z dnia 19.04.2016 r. znajduje się data 19.01.2017 r., przez co biegły nie może określić, kiedy faktycznie została sporządzona w/w opinia. Biegły wskazał, że z uwagi na te przytoczone okoliczności na ma podstaw do zmiany wydanej przez niego opinii z dnia 21.11.2016 r.

(opinia uzupełniająca biegłego K. K. – k. 55)

W odpowiedzi na opinię uzupełniającą biegłego ortopedy – traumatologa organ rentowy przesłał w piśmie procesowym z dnia 06.06.2016 r. (data prezentaty) opinię Głównego Lekarza Orzecznika (...) w W.. W swojej opinii Główny Lekarz Orzecznik (...) wyjaśnił, że załączone do jego opinii z dnia 19.01.2017 r. wydruki opinii lekarza orzecznika (...) z dnia 19.04.2016 r. oraz karty pomiarowej narządu ruchu są wydrukami z systemu informatycznego (...) i jako takie nie zawierają pieczętek lekarza orzecznika (...) natomiast data 19.01.2017 r. wynika z umieszczenia na tychże dokumentach ich daty wydruku z systemu komputerowego (...).

(pismo procesowe (...)z dn. 06.06.2017 r. – k. 64;

opinia lekarska (...)z dn. 02.06.2017 r. – k. 65)

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd w oparciu o przeprowadzone dowody z dokumentów, posługując się dokumentami przesłanymi w sprawie przez strony oraz dokumentami z akt organu rentowego. Szczególnie istotna była dla Sądu opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii. Opinia ta została sporządzona przez biegłego w sposób nie budzący zastrzeżeń Sądu co do jej wiarygodności i rzetelności. Organ rentowy kwestionował wprawdzie opinię biegłego odnośnie ustalenia w niej niezdolności do pracy odwołującego w spornym okresie, jednakże Sąd przyjął opinię biegłego, która została przekonująco uargumentowana i zawierała słuszne uzasadnienie stwierdzenia, że odwołujący był niezdolny do pracy w okresie od 21.03.2016 r. do 15.05.2016 r. Zdaniem Sądu wykorzystane w sprawie dokumenty, w zakresie w jakim Sąd posłużył się nimi w celach dowodowych są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Sąd miał również na uwadze, że wszelkie wątpliwości odnośnie zgodności z rzeczywistością przedłożonych w sprawie dokumentów zostały jednoznacznie wyjaśnione, co pozwala uznać ustalony na ich podstawie stan faktyczny za bezsporny.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była kwestia prawa odwołującego T. C. (1) do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy po zmodyfikowaniu treści roszczenia przez pełnomocnika odwołującego określony jako od 20.04.2016 r. do 01.05.2016 r.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej: ustawa o świadczeniach, ubezpieczonemu przysługuje zasiłek chorobowy, jeżeli stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

W regulacji zawartej w art. 8 ustawy o świadczeniach, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak, niż przez 182 dni, jeżeli niezdolność do pracy nie została spowodowana przez gruźlicę lub ciężę.

Zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, rekompensującym zarobek ubezpieczonemu utracony przez niego w wyniku niezdolności do pracy spowodowanej chorobą lub innym zdarzeniem zrównanym przez ustawę z chorobą. Niezdolność do pracy nie jest pojęciem subiektywnym, o jej występowaniu decyduje wystąpienie takich kryteriów jak: zaistnienie określonego stanu chorobowego, stopień jego nasilenia oraz charakter wykonywanej przez ubezpieczonego pracy. Dla przyjęcia, że u ubezpieczonego występuje relewantny dla kwestii przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego stan chorobowy, konieczne jest wykazanie, że stan zdrowia ubezpieczonego wpływa na jego zdolność do pracy, powodując u niego niezdolność do wykonywania pracy (również A. Rzepecka – Gil, Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz., wyd. II, dostęp: LEX).

Przytoczony powyżej pogląd doktryny wskazuje, iż dla przyjęcia, że u odwołującego zachodził stan niezdolności do pracy, należy rozpatrzyć w sposób całościowy jego chorobę, stopień jej nasilenia oraz charakter wykonywanej przez odwołującego pracy.

Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, odwołujący pracuje w prowadzonej przez siebie firmie jako elektryk, monter systemów alarmowych. Specyfika jego pracy wymaga wykorzystywania przez niego podczas wykonywania swoich obowiązków sprawności obydwu rąk, jak również częstego wykonywania pracy na wysokościach oraz dźwigania ciężarów.

W ocenie Sądu odniesiony przez odwołującego uraz w postaci złamania guzka większego kości ramiennej lewej, uszkodzeniu ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego i głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia oraz przebyta w następstwie tego urazu artroskopia lewego stawu barkowego pozwala w niniejszej sprawie na przyjęcie, że

u odwołującego zaistniał określony stan chorobowy lewego barku, którego nasilenie pozwala na przyjęcie u odwołującego niezdolności do pracy w spornym okresie, biorąc pod uwagę również charakter i rodzaj wykonywanej przez odwołującego pracy.

Zdaniem Sądu odniesiony przez odwołującego uraz lewego barku oraz stan po artroskopii lewego stawu barkowego uniemożliwił mu wykonywanie przez niego pracy polegającej na montażu oferowanych przez jego firmę instalacji elektrycznych w okresie, na który zostało wystawione zwolnienie lekarskie, z uwagi na bezsporną konieczność wykorzystania przez niego sprawności obydwu rąk podczas wykonywania swoich obowiązków. Potwierdza to również zawarta w aktach sprawy dokumentacja medyczna odwołującego oraz wydana opinia przez biegłego ortopedę – traumatologa. Tym samym wykazane zostało, że choroba odwołującego pozostawała we ścisłym związku z wykonywaną przez niego pracą oraz miała negatywny wpływ na możliwość jej wykonywania przez odwołującego.

Reasumując, u odwołującego wystąpiła niezdolność do pracy, konieczna dla przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego we wnioskowanym przez niego okresie.

Jednocześnie Sąd nie przychylił się do zdania organu rentowego, zgodnie z którym niezdolność do pracy odwołującego ustała u niego z dniem 19.04.2016 r., jak wskazano w orzeczeniu lekarza orzecznika (...). Organ rentowy nie przytoczył żadnych przekonujących zdaniem Sądu argumentów, na podstawie których Sąd mógłby przyznać rację jego twierdzeniom. W przedłożonych w sprawie dokumentacji oraz opiniach lekarza orzecznika (...) oraz Głównego Lekarza Orzecznika (...) nie wskazano w sposób przekonujący oraz wyczerpujący, w jaki sposób określono, że stan zdrowia odwołującego pozwala na przyjęcie, że ustała u niego niezdolność do pracy. Sąd miał również na uwadze, że takie stanowisko organu rentowego stoi w oczywistej sprzeczności z wnioskami z analizy dokumentacji medycznej odwołującego oraz wydanej w jego sprawie opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii. Stąd też Sąd uznał, że podnoszony przez organ rentowy wniosek o oddalenie odwołania złożonego w niniejszej sprawie przez odwołującego jest niezasadny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję (...) w W., Inspektorat w W. z dnia z dnia (...)znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu T. C. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20.04.2016 r. do 01.05.2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804.).